

Beste moeder, vader of andere volwassene die afgelopen week thuis was met kind(eren),

De eerste 'thuisweek' zit erop en je hebt je erdoorheen gewerkt. Plots waren de scholen dicht en werd er van je verwacht dat je met je kind(eren) schoolwerk ging maken. Naast je werk, je huishouden, zorg voor (schoon)ouders of anderen en misschien nog wel meer bezigheden. Bovendien ben je waarschijnlijk helemaal niet opgeleid als leerkracht basisonderwijs of als docent van een vak als Nederlands, wiskunde of techniek et cetera in het voortgezet onderwijs. Misschien heb je wel een kind/kinderen met een beperking/beperkingen waarvoor normaal gesproken extra begeleiding of ondersteuning is thuis, op school of elders en nu niet meer. Dan heb ik het nog niet eens over de gesloten sportverenigingen, hobbyclubs en dergelijke waar je kind(eren) op dit moment ook niet meer naartoe kan.

In al die omstandigheden heb jij het gedaan, schoolwerk thuis. Eigenlijk gekkenwerk, toch? Maar jij deed het zo goed als je kon. Geef jezelf daarom, als een ander het niet doet, krediet. Zeg tegen jezelf dat je het goed gedaan hebt. Wees niet kritisch op jezelf, maar trots!

Eerlijk is eerlijk, ik vind het nog steeds moeilijk om niet kritisch op mezelf te zijn. Onze eerste week thuis was verre van perfect. Mijn kinderen hadden het idee dat ze 'vrij' waren. Er was veel weerstand bij het maken van schooltaken. Voor een van hen is school echt school en thuis alleen thuis en een vader of moeder kan zeker geen meester of juf zijn. Bovendien waren de schooltaken vooral werkbladen (en dus saai en stom...) al dan niet verpakt in verschillende digitale leermaterialen (nou mag ik op de tablet en moet ik nog sommen maken of spelling doen, bleh!). Kortom: onze kinderen waren moeilijk aan het schoolwerk te krijgen en te houden. Er kwamen allerlei compromissen (na dit werkblad mag je Freek Vonk kijken) en dreigingen (als je niet gaat lezen, mag je straks ook niet mee de hond uitlaten) aan te pas. Wat voelden mijn man en ik ons soms slechte 'thuisleerkrachten.' En ik had nog wel zo'n duidelijk dagschema gemaakt met voldoende afwisseling van werkbladen, tablet, buiten spelen, hond uitlaten, lezen en voorlezen en wat al niet meer. Als voormalig basisschoolleerkracht heb ik misschien wel een kleine voorsprong op ouders die geen onderwijsachtergrond hebben, dacht ik nog. Bovendien kon mijn man af en toe inspringen, dus ik hoefde het echt niet helemaal alleen te doen. En ach, mijn eigen beperkingen (o.a. niet-aangeboren hersenletsel, chronische lage rugklachten) hoefden ook geen belemmering te zijn. Ik zou onze kinderen wel thuisonderwijs geven. Nou, ik moet jullie bekennen dat ik er op de vierde dag doorheen zat en niet alleen ik. Ik had deze nieuwe situatie totaal onderschat, veel te hoge eisen aan mezelf en aan mijn kinderen gesteld en het was mij duidelijk dat niemand zich hier gelukkig bij voelde. Ook was ik voorbij gegaan aan alle emoties die iedereen in ons gezin had door het coronavirus en alle berichtgeving en gesprekken daarover. Een van mijn kinderen kwam bij het naar bed brengen telkens met nieuwe vragen. Waarom hij niet naar school mocht, waarom we opa en de oma's niet konden zien, vanaf welke leeftijd het virus dan zo gevaarlijk is dat je eraan dood kunt gaan. Jeetje, de vragen werden steeds ernstiger en wat er allemaal omging in zijn hoofd kwam bij ons als ouders steeds harder binnen.

Op dag 4, toen we er in ons gezin doorheen zaten, besepte ik dat het anders moest. We moesten het schoolwerk wat los gaan laten of het op een andere manier vormgeven. Hoe natuurlijk is het dat kinderen zes uur per dag op school 'zitten' of met schoolwerk thuis bezig zijn? Met deze vraag houd ik me overigens al een tijd bezig. In de tijd dat ik onderwijsadviseur was, bezocht ik bijna wekelijks scholen waar dit besef aan het groeien was. Ik denk echt dat ons huidige onderwijsstelsel anders ingericht moet worden, maar dat is een ander vraagstuk voor een ander moment.

In deze periode waarin het coronavirus zich wereldwijd verspreid en ons dagelijks leven daardoor zo veranderd is, is het volgens mij veel belangrijker om liefdevolle aandacht te hebben voor onze kinderen. Dit virus en alle veranderingen roept bij ons volwassenen al veel emoties op, laat staan dat je daar als kind mee moet omgaan. Het is onder deze omstandigheden te verwachten dat kinderen daarmee worstelen. Bij onze jongens uitte zich dat afgelopen week in boosheid en angst. Daar moet ruimte voor zijn, voor welke emoties dan ook. Hoe je kinderen ruimte kunt geven voor hun emoties of

hoe je met ze in gesprek kunt gaan, is niet mijn expertise. Tips daarvoor vind je hier:
<https://www.kenniscentrum-kjp.nl/nieuws/praten-kinderen-coronavirus/>

Mijn inzicht van afgelopen week waarin het thuisonderwijs aan mijn kinderen de eerste paar dagen niet zo goed ging, is dat kinderen het in deze moeilijke tijd nog harder nodig hebben om zich veilig en geliefd te voelen. Er moet ruimte zijn voor emoties. Het kan nu niet alleen maar om schoolwerk gaan. Daarom vul ik het dagschema voor mijn kinderen anders in. Dat schema geeft hen weliswaar houvast, maar staat niet langer vol met enkel schooltaken. Mijn kinderen mogen iets meer kind zijn. We knutselen, we spelen in de tuin, we kijken series of films (wel enigszins educatief), we proberen een nieuw recept uit, spelen bordspellen. Sommige schooltaken vul ik anders in, zodat het wat leuker wordt voor mijn kinderen. Juf Sharona helpt ons daarbij. Zij is ontstaan toen ik het even niet meer zag zitten. Juf Sharona helpt me door de corona!

Door haar maak ik me geen zorgen over achterstanden in schoolwerk. Zij is naast moeder, ook een sensitieve leerkracht die ziet wat kinderen nodig hebben. Zij probeert thuisonderwijs leuk te maken en zo hoopt zij ook andere kinderen en ouders te helpen. Want het is echt een hele klus! In haar kan ik mijn ervaring als leerkracht en onderwijsadviseur kwijt en mijn liefde voor het toneel. Ik geniet van mijn kinderen die dol op haar zijn.

Ik hoop dat jullie, met of zonder juf Sharona, het schoolwerk af en toe los kunnen laten of op een andere manier kunnen vormgeven. Jullie kinderen hebben veiligheid en liefde nodig. Bedenk dat het veel belangrijker is dat je kind(eren) zich goed of wat beter in hun vel voelen. Bovendien kunnen kinderen dan pas tot leren komen.

Veel succes en plezier samen de komende week!

Hartelijke groet,

Juf Sharona

Juf Sharona op Facebook: Juf Sharona helpt je door de corona

en op Instagram: Juf.Sharona